

benhavn maa den kunne holdes paa eller i Nærheden af de 4 Seminarier og maaskee endnu paa et for et større Antal Privatister beqvemt Sted. Hvad Ministeriet herom bestemmer for kortere eller længere Tid, maa naturligtvis betimeligt bekendtgjøres, for at Examinanderne kunne vælge og angive, hvor de ville indstille sig.

Det synes os aldeles overflødig (§ 5), at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, efterat en Examinationscommission er anordnet og en Formand sat i Spidsen for den, skal besværes med Examens Enkeltheder og meddele en særlig Afgangsret til Examen. De Enkelte, der ønske at indstille sig, maae fra først af henvises alene til Commissionen.

Al ikke ganske ringe Betydning er Spørgsmaalet, om den foreløbige Dølse i Skolegjerningen, som kræves for at kunne indstille sig til Examen, skal nedsættes fra eet til  $\frac{1}{2}$  Aar. Vi troe med Hensyn til Vigtigheden af, at dens Sind, der vil være Lærer, betimelig og tilstrækkelig henledes til Opmærksomhed paa Skolegjerningen selv, dens Krav og Betingelser, ikke, at der er Grund til Medfølelse, i det Ringeste i Almindelighed, om der end i enkelte Tilfælde, saasom ved Sygdomsafbrydelse, ved uventet og pludselig Forandring i Livsforhold o. s. v., kan være Anledning til en Bømpelse, som det da kan overlades Ministeriet at tilstaae. Det Vidnesbyrd, der skal fremlægges, synes baade Lærer og Præst at burde give, men saaledes, at Læreren betragtes som det første og meest umiddelbare Vidne.

Den Ændring, vi foreslaae med Hensyn til Erklæggelsen af den i Slutningen af § 5 omtalte Kjendelse gaaer kun ud paa tydeligere at betegne Tidspunktet.

Lovforslagets § 8 indeholder Intet, der ikke følger af sig selv, og er ikke ganske correct affattet, da baade Indtægten af Kjendelserne og hele Udgiften maae opføres i Finantsloven. Da nu hertil kommer, at den af os ved § 2 foreslaaede Bestemmelse om Honorarerne ogsaa vilde kræve Ændring af Paragraphen, ansee vi det for rigtigere, at den udgaaer.

Naar endelig Examen ved Statsseminarierne i 1868 allerede skal afholdes paa den tidligere Maade, see vi ingen Grund til at

lade Examinationscommissionens nye Sammenfatning med de derved foranledigede Udgifter, og andre Bestemmelser, der bedst træffes for Seminarierne og Privatisterne under Et (s. Ex. om de skriftlige Prøvers Udarbejdelse paa forskellige Steder i Landet) træde i Kraft før 1ste Januar 1869, hvor da de fornødne Bevillinger ville kunne være udbirkede ved Finantsloven for 1869—70.

Medundertegnede Forchhammer indbrømmer, at det foreliggende Lovforslag vil vinde væsentligt ved de foreslaaede Forandringer, men maa ikke destomindre fraraade det høie Thing at gaae ind paa Lovforslaget, selv i en saadan Form.

Allerede selve den ovenstaaende Hovedbetænkning, som jeg for en meget stor Deel kan slutte mig til, vil drage Læseren meget nær hen til dette Resultat; thi en Udvikling, der deler saa ligeligt mellem den bestaaende Ordning og en foreslaaet Forandring, vil naturligt lede til Bevarelsen af det Bestaaende, netop fordi det er det Bestaaende, og følgerlig til Forkastelse af Lovforslaget, saameget mere, som det ikke er udsprunget af noget Ønske fra Regjeringens Side.

Det maa imidlertid være mig tilladt lidt nærmere at gaae ind paa nogle Hovedspørgsmaal. Ved det foreliggende Lovforslag bliver det nærmest at undersøge, hvorvidt Klagerne over den bestaaende Ordning af de for vordende Skolelærere fastsatte Examineringer ere begrundede, og hvorvidt Midlerne til at afhjælpe Klagerne ere heldigt valgte. De reiste Klager gaae mindre ud paa Prøverne, der afholdes ved de kongelige Seminarier eller ved den almindelige Skolelærerexamen i og for sig — uagtet deelsviis ogsaa dette —, end paa den Ulighed, der viser sig ved en Sammenligning mellem de to Examinationsmaader. Nu er der allerede ovenfor i Betænkningen (Sp. 1427) paavist et Par Punkter, hvor denne Ulighed, naahængigt af dette Lovforslag, kan og bør fjernes ad den administrative Vej. Forsaavidt imidlertid Klagerne gaae ud over dette Lavmaal, kan det vel lønne sig at under-